1

Ти перелітуєш, як лань, –
Між трав, під небом, серед лісу.
Але проклята глухомань
Тебе не втримає.
Не бійся:

Ти зимуватимеш сама,
І далі житимеш – як палець.
Тебе крутитиме аркан –
На витривалість сольний танець.

Ти вийдеш з моди, як з води,
Схрестивши руки попід груди,
І пожинатимеш плоди
Своєї самоти.
Повсюди

Тебе питатимуть: хто ти?
Чиї тепер у тебе очі?

Тебе найближчі потолочать
Незгірш, як наймані кати.

2

Ридай, зализувачко ран
Відредагованої драми:
То чоловічий хист – аркан.
Ти ж затесалась між аркани.

А там – суцільний плебісцит.
Морозно, як у лютім січні.
І непомірний апетит,
І ритуали чоловічі.

А там – різниця і темниця,
Бакшиш,
гашиш
і нувориш.
Некоронована царице!
Ти не показуй, що дрижиш…

3

Парад дешевих Афродит
Тебе не скине із цариці.
Ти – не балетна танцівниця,
Аркан – твій танець і твій щит.

Верхи смерек – твої пуанти,
І косми хмар – твій колорит.
Танцюй сама.
Комедіанти
Хай свій ладнають реквізит.

Бо твій а р к а н не стане вальсом,
Хоч не жіночий то є хист.
Назвуть зухвальство – зубоскальством,
І навздогін приліплять свист.

Тримай аркан одна, як палець, —
І літуй, і зимуй сама.

Можливо, не один зухвалець
Колись повторить твій аркан.